

In den beginne was het Woord

Dominique schikte de bloemen in de vaas. Ze had voor zichzelf een kleurrijk boeket gekocht. Zachtjes mijmerend over hoe mooi ze wel waren en hoeveel vreugde ze haar brachten, zette ze ze één voor één met de voetjes in het water. Toen ze daarmee klaar was, bekeek ze het geheel nog eens aandachtig.

Hé, wat klonk daar uit die kelkjes? Ze boog iets voorover. Toen hoorde ze dat de bloemen haar riepen.

Nadat ze over haar verbazing heen was, vroeg ze vriendelijk. "Wat willen jullie me zeggen? Ik luister!"

Een witte bloem begon te spreken. "Dominique¹, wij zijn bloemen uit het paradijs. Wij hebben een boodschap aan de mensen. In jouw naam ben je toegewijd aan de Heer. Ga voor Hem op weg, dan zal je mensen ontmoeten tot wie wij bloemen ook hebben gesproken. Zeg hen dat je de ontbrekende schakel bent, zodat eindelijk het verlossende Woord gesproken wordt. Laat bloemen je wegwijzer zijn."

Dominique, haar naam eer aandoende, haalde haar rugzak van de zolder, stopte er wat proviand in, deed gemakkelijke kleren aan en trok de deur achter zich dicht.

En ja hoor, de bloemen in haar tuintje wezen haar een richting in, die ze vastberaden volgde. Ze kreeg snel oog voor de aanwijzingen van de bloemen op haar weg, want had ze het niet goed begrepen en was ze daardoor een verkeerde richting ingeslagen, dan wezen daar de bloemen haar terug naar de splitsing waar ze zich had vergist. Zo leerde ze hun taal verstaan.

Ze was vele dagen onderweg en trok vanuit Nederland, Duitsland, België, Luxemburg, Zwitserland naar Italië. Daar gunden de bloemen haar de tijd om op adem te komen. Ze nam een verkwikkend bad in de Middellandse Zee en legde zich te rusten in een park waar ze de volgende morgen ontwaakte, helemaal op krachten om haar weg te vervolgen.

Tot haar verbazing wezen de bloemen haar terug in de richting van waar ze gekomen was. Dit echter tot op zekere hoogte, want in plaats van wederom naar Zwitserland, moest ze verder naar Zuid-Frankrijk.

---

¹ Dominique = toegewijd aan de Heer.

Op een gegeven moment trof ze een groepje mensen, die enthousiast spraken over de openbaring van Gods Woord. Ze vroeg hen waar ze naar op weg waren.

"Wij gaan naar de kleine grot bij het kreupelbos, daar waar de rivier een bocht maakt. Het schijnt dat daar vier wijzen samenkomen tot wie de bloemen gesproken hebben. Zij zullen ons nieuwe richting geven in ons leven, omdat door hen Gods Woord zich geopenbaard heeft."

Dominique was zó verheugd eindelijk haar bestemming te zien naderen! Ze vroeg of ze met hen mee mocht op weg naar het Woord.

Bij de grot aangekomen zag ze een grote menigte. Sommige mensen waren zelfs met bootjes de rivier opgegaan, om de man die in de opening van de grot op een rotsblok stond, beter te kunnen zien. Dominique keek aandachtig. Hij sprak heldhaftig en vol vuur, gedreven door zijn taak waarover hij te spreken begon.

"Broeders en zusters, luistert! Vandaag zijn wij dan eindelijk bijeen. De wereld is er rijp voor dat het Woord Gods weerklank vindt ook in 's mensens harten. Tot ons," hierop wees hij naar drie anderen, die rond zijn voeten zaten. Dominique zag dat het twee vrouwen en één man waren.

"Tot ons hebben de bloemen gesproken. Onze namen moeten door de mensen geëerd worden en zullen, tot éénheid gebracht, hun harten vervullen, opdat wij ons één weten in de Heer en zijn schepping in ons volvoeren.

Mijn naam is Reinier². Deze naam eer aandoende, zal ik raad geven bij de vorming en verklaring van het Woord."

Nadat hij aldus gesproken had, ging hij zitten en stond één van de vrouwen op. Dominique was geboeid door hetgeen ze had gehoord en aandachtig naar wat deze vrouw zeggen zou.

"Mijn naam is Maria³, de beminde. De bloemen hebben tot mij gesproken 'houd immer in uw gedachten dat u dierbaar koestert hetgeen de Heer heeft geopenbaard'."

Zij ging zitten, waarna de andere man zich tot de toehoorders wendde.

"Mijn naam is Emanuel⁴, God is de Heer. De bloemen gaven mij als boodschap mee om aan u te verkondigen, 'mijn openbaring is mijn lichaam'."

---

² Reinier = heldhaftige/moedige raadgever.

³ Maria = beminde

⁴ Emanuel = God is de Heer.

Als laatste sprak de vrouw die tot dan toe op de achtergrond gebleven was. "Mijn naam is Elisabeth⁵, mijn God is volheid. Zoals de bloemen het mij gezegd hebben, zeg ik u 'volvoer in u mijn openbaring, dat brengt u tot eenheid'."

Daarna ging zij zitten. Er viel een bezinnende stilte onder de aanwezigen.

Wederom verhief Reinier zich. Hij verbrak het stilzwijgen met de verklaring dat hij het verlossende Woord bekend zou maken.

"Onze namen, Maria, Emanuel, Reinier, Elisabeth, tot éénheid gebracht, tonen ons het Woord dat wij immer dierbaar in onze harten moeten koesteren en beminnen, want het is zijn lichaam, dat ons richting geeft in het volvoeren van zijn schepping in onszelf om ons zo daarin één te weten. Voor de heldere geesten onder ons is hiermee het Woord reeds verschenen en verklaard. Aangezien het zich tot eenieder beoogt te richten, zal ik mijn uitleg vervolgen. De eerste letters van onze namen samengevoegd, vormen het woord mere, la Mère, de Moeder.

Zie hoe Moeder Aarde al eeuwen openstaat voor alles wat het leven te bieden heeft. Iedere lente geeft ze haar maagdelijkheid prijs om vrouw te worden. In de zomer draagt ze haar vruchten, die ze in de herfst hun eigen leven schenkt, dat leven brengt. Ze heeft zichzelf volledig gegeven voor dit leven. In de winter geeft ze de aanblik zich daarin totaal verloren te hebben, maar wie er oog voor heeft, voelt dat ze in haar rust tot rijping komt en zich hult in een maagdelijk wit kleed, waaruit nieuwe bloesem tevoorschijn komt, dat ze zich wederom totaal openstelt om de boodschap van het leven te ontvangen en zo door rijping te volvoeren en daardoor het lichaam Gods te vormen.

Aanschouw deze Moeder, doorvoel deze Moeder en weest als deze Moeder! Staat open voor hetgeen het leven u te bieden heeft. Schroomt niet u daarin geheel te geven. Vreest niet uzelf daarbij te verliezen, want dit is slechts schijn. Indien u het leven in uzelf dieper doorvoelt, weet u dat u door bezinning een rijper mens zult worden, een schakel in de voltoering van het lichaam Gods."

Het was stil, doodstil. Iedereen dacht na over hetgeen deze man gezegd had. Het had hen diep getroffen. Ook Dominique was bevangen door zijn woorden. Toen ze bemerkte dat mensen om haar heen zachtjes aan uit elkaar gingen werd ook zij weer wat bewust van zichzelf en van de rede waarom ze hier was. Ze móest deze man spreken en drong zich naar voren. Eindelijk was ze bij hem. Toen hij haar opmerkte zei hij: "En meisje, heeft het Woord ook tot jouw hart gesproken?"

---

⁵ Elisabeth = mijn God is volheid.

Dominique vertelde dat ze diep onder de indruk was van hetgeen hij gezegd en verklaard had. "Het getuigt van een waarachtige wijsheid," zei ze. Reinier glimlachte gemoedelijk, geboeid door het enthousiasme en de frisse uitstraling van dit jonge kind. Hij vroeg hoe ze de boodschap had vernomen en hier terecht was gekomen. Hij merkte namelijk wel aan haar spraak, dat ze niet uit Frankrijk kwam.

Geestdriftig begon Dominique te vertellen van haar bloemen en de reis die ze sindsdien gemaakt had. Opgelucht zei ze: "Eindelijk heb ik dan mijn bestemming gevonden."

Reinier, die haar verhaal ademloos had aangehoord, legde zijn hand op haar schouder: "Dat getuigt nog eens van een zuivere toewijding aan de Heer⁶. Jij doet je naam echt eer aan. Maar wat vertelde je me dat de bloemen je als boodschap meegaven?"

"Ik ben de ontbrekende schakel. Door mij zal eindelijk het verlossende Woord gesproken worden."

Reinier dacht na. De anderen die om hen heen stonden, keken hem verschrikt aan. Hij nam zijn hand van haar schouder, draaide zich om en zei: "Merde!"⁷

Anja Strik 1984-1985, redactie m.m.v. Rik Jaspers 2005-2006

---

⁶ Dominique = toegewijd aan de Heer.

⁷ Lees opnieuw de associaties bij de namen en de raadgeving van Reinier, betrek Dominique erbij en pas de raad toe op stront.